

הארחת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת בשלח

תשפ"ה

גיליון 248

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

שבת שירה

פניני פרשה

"ויהי בשלח פרעה" (י"ג י"ז)

מובא בדבריהם (מגילה י'): שבכל מקום שנאמר **'ויהי'** אינו אלא לשון **צער**, ובמסקנת הגמ' **'איכא הכי ואיכא הכי'**, שישנם **'ויהי'** של לשון **צער**, וישנם של **שמחה**.

ואפשר לדייק שהיה כאן שניהם יחדיו: השמחה; מעצם ה'בשלח פרעה', שיצאו ממצרים. **והצער; מהמשך דברי הכתוב: שליבם לא הייתה עדיין שלימה עם הגאולה, וכדברי רש"י ע"פ:** **"בראותם מלחמה ושבנו מצרימה"**, **"ומה אם כשהקיפם דרך מעוקם אמרו, נתנה ראש ונשובה מצרימה, אם הולכים בפשוטה על אחת כמה וכמה"**. ובהמשך על **'פן ינחם'**: **"יחשבו מחשבה על שיצאו ויתנו לשוב"**.
ודבר זה מלמדנו שעל אף שישינו לאדם גאולה, אך אם ליבו אינו שלם, הוא אינו **שמח בחלקו**, זה עדיין לשון: **'ויהי'** גם **צער**. וכמובא בארכה בעניין להיות **"שמח בחלקו"** – **לשמוח עם הישועות וההרחבות** – **ואף שזה נראה לו שזה עדיין לא בשלימות.**

"וישבו מצרימה" (י"ג י"ז)

'מצרימה' לשון **'נקה'** ו'בליקוטי מוהר"ן' (פ"ב ב'), **'אדם'** בחינת **'כסדר'**, **'אבותיו אדם'** הם כסדר באותיות הוא (ב'). **'שלא כסדר'** (אותיות חו"ה הם מהסוף בסדר הא"ב). **וב'שבו מצרימה'** זה הא – **שלא כסדר.**

"וחמשים עלו בני ישראל ממצרים" (י"ג י"ח)

ביציאתם ממצרים יצאו **חמשים שיערי טומאה**, וכמובא; שאם היו נשארים שם היו נופלים ח"ו **לשער החמשים'** שהיה להם מאוד קשה לצאת משם. וזהו רמז **"וחמשים"**.

"ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (י"ג י"ט)

ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (ר"א) **שמשה הוא המוחין, ויוסף הוא הצדיק, וע"י ההתקשרות לצדיק זוכים למוחין זכים.**

אפ"ל בדיוק הפסוק: **"את"** – בדברי חז"ל (פסחים כב:) שרבי עקיבא דרשו: **"לרבות תלמידי חכמים"**. כדבריהם ע"פ: **"לאהבה את ה' לשמוע בקולו ולדבקה בו"**. אפשר לומר כן, והלא אש אוכלה הוא? אלא **הידבק בתלמידים ובחכמים, ומעלה אני עליך כאילו נדבקת בו'**. וזהו בכאן: **"את"**, העניין של: **"לדבקה בו"**, ענין התקשרות ודביקות לצדיקים. וזהו גם **"עמו"** דבקות והתקשרות לצדיקים להיות מחובר עמו.

'השבוע השביעי את בני ישראל לאמר פקד יפקד' כפל לשון ב'השבוע השביעי', וב'פקד יפקד'. וכבר דייקו זאת מפרשי התורה (אור החיים הק, ועוד).
ואפ"ל שבדברים אלו **צריכים חיזוק מיוחד**, והכפל לשון – הוא **לשון של חיזוק**; כדברי חז"ל (ברכות לב.) ע"פ: **"קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'"**, שכתוב פעמיים: **'קוה'** שהיא צריכה חיזוק. ועניין

ויגש). וכן מצינו בזהר (פרשת תרומה): **"כל מי שאומר שירת הים בכונה זוכה לראות פני מלך המשיח מעוטר בהאי כתרא דאתעטר הקב"ה בשעה שעברו ישראל את הים, וזכו לשבחה ההיא שירה תמן"**.

ובזה הדרך; מלאים הם דברי הזוהר הקדוש וכלל ספרי הקדמונים – בגודל מעלת 'שירת הים', שיש לאמרה מילה במילה, בנועם ובטעם ובכונה גדולה – כאילו הוא עצמו עבר בים, והקב"ה הצילו כמו שהציל את ישראל בעברם בים, והוא שלימות גדולה לנפש, ומכפר על כל עוונותיו, וזוכה לאמרה לעתיד לבוא.

השם יתברך יזכנו לשמוח בשבת שירה

וכך הוא במכתבו של מוהר"ני"ת מערב שבת קודש 'בשלח' שנת תקצ"ט: **"השם יתברך יזכנו לשמוח בשבת שירה, הבא עלינו לטובה. להרגיש יציאת מצרים וקריעת ים סוף מחדש, לקיים באמת בכל יום זיכרון יציאת מצרים בלב ולראות בכל יום כאילו הוא יצא ממצרים ועובר על הים כמו שאמרו: בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים. ומי שמסתכל מעט על ישועת ה' רואה נסים נפלאים בעומק הגלות יותר מקריעת ים סוף כמבואר בכמה ספרים. וכמו שאמרו רבותינו זיכרונם לברכה. הן הן גבורותינו, הן הן נוראותינו, ובזה יכולים להחיות את עצמו בכל עת, כי לא יטוש ה' את עמו"**.

שלימות ההודאה

שבת שירה שלימות ההודאה שעם ישראל זכו לבטא זאת בשירת הים מעומק הלב באמת ובתמים. ביטוי של הודאה על חסדיו המרובים **"כי שירה הוא עיקר שלימות ההודאה, שאומרים ההודאות בלב שלם בשיר ושמחה, שזה זכו ישראל בקריעת ים סוף"** (ליקוטי הלכות פריקה וטעינה ד יח).

נמשך את השירה, השמחה וההודאה משבת שירה – שירת בני ישראל, את החסדים הגדולים והניסים שאנו חווים בעולמנו. נשיר, נגיל ונרנן על כך לפני אדון כל בנעימה ובזימרה.

נצל מתנה יקרה זו של שירה לה', מתנה קלה ונעימה אשר מגעת לשמי רום – שירה להשם יתברך. נתחבר למעלת השירה לא רק בשבת שירה, אלא גם ביום יום. נדע ונשכיל זאת המעלה של השירה והרננה לחי עולמים.

שירת הפרשה

הנה זה פא, שפּת נפּלָאָה שפּת "שירה"
שפּת המבטאת מעלת השירה והזמרה.

שירת הים נשיר בקול בנעימה ובשמחה
שלמות גדולה היא לנפש – בעצם אמירתה.

גדולה היא מעלת השירה – אורה וזיוה
מבררת רוח טוב מהרע, את הרוח נכאה.

אשרי לאדם שעם ניגון הוא מתחיה ברננה
כי מעלת הזמרה גבוהה היא מאוד בשירה.

עומדים אנו ב"שבת שירה" – שבת של שבח ושירה לה', שבת שעצם מהותה ושמה – מכרות שירה ושבח לאדון העולמים, שיר רון ושבח.

ואם בכל שבתות השנה מהווה השיר והשבח' כיסוד מרכזי לשבת קודש – כמהותה הפנימית מבואה ועדת צאתה – שכבר החל מיזמור שיר ליום השבת' שאדם הראשון שר בשבת קודש. ועד "לעתיד לבוא", וכדבריו (ליקוטי הלכות קריאת התורה ו): **"זוה בחינת כל השירות והזמירות והניגונים שמתעוררים בשבת, שאז נוהגים כל ישראל להרבות בניגונים ובזמירות ושירות – שהכל נמשך מקול השיר והניגון שיתער לעתיד בעת חידוש העולם שהוא יום שכולו שבת"** – הרי בוודאי שמשבת מיוחדת זו נוכל לשאוב ביתר שאת; אורה וזיוה של השירה והזמרה.

שעם שירת הרועים

כלל הבריאה הייתה עבור השירה לה'. וכך הוא במדרש אותיות דר"ע (אות א): **"אמר הקב"ה: שאלמלא שירה וזמרה שהם אומרים לפני בכל יום, לא בראתי את עולמי, ומיין שלא ברא הקב"ה את העולם אלא בשביל שירה וזמרה שנאמר: "הוד והדר לפניו עוז ותפארת במקדשו"**.

ועד כמה גודל כוחה של שירה, ומה רוממות תפארתה והודה, נלמד מנגינתם של 'הרועים' אשר ע"פ השדות – המנגנים ומזמרים, שזה לא בכדי. וכך מבאר זאת רבינו ב'ליקוטי מוהר"ן' (ס"ח ב') בכתבו: שמכיוון שהרועים נמצאים תמיד בין הבהמות, ובכך יוכלו להוריד אותם מבחינת אדם לבחינת בהמה, אך ע"י הניגון ניצול מזה. **"כי הניגון הוא התבררות הרוח, שמבררין רוח האדם מן רוח הבהמה, כי זה עיקר הניגון ללקט ולברר הרוח הטובה מן הרעה"**. אכן גדולה היא עוצמתה של נגינה – אשר שומרת עלינו, לבל נימשך לבהמות, לבל ניפול לחומריות, אלא נתרום בכוחה ובענימותה.

להחיות את עצמו בניגון

"אמר: טוב להאדם להרגיל את עצמו שיוכל להחיות את עצמו עם איזה ניגון, כי ניגון הוא דבר גדול וגבוה מאוד מאוד, ויש לו כוח גדול לעורר ולהמשיך את לב האדם להשיי"ת, ואפילו מי שאינו יכול לנגן, אף על פי כן בהיותו בביתו ובינו לבין עצמו יוכל להחיות את עצמו באיזה ניגון כפי מה שיוכל לזמר אותו. כי מעלת הניגון אין לשער". (שיחות הר"ן רע"ג).

במעלת שירת הים

משבת זו, שבת שירה נתחבר לאורה, לתוכנה ופנימיותה של השירה לה', נאמרה בכונה ובלב רוגש עד כמה שיש בדינו, נפיק את הרווחים מעצם האמירה ומכל הסגולות הנלווים אליה: **"שירת הים יאמר בשמחה ובנעימה כאילו עומד בתוך הים בשעת הנס, וזוה תהיה מסוגלת לכפרת עוונותיו"**. (בן איש חי פ'

הַמְשִׁיךְ הַפְּנִינִי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ויחי באשמת הבקר" (שמות יד כד)

"ה'חפץ חיים" מתפלל בנץ החמה בבית הכנסת ברסלב ב"וורשא"

היה זה החסיד רבי יוסף ארליך שהתייחס להרה"ק רבי אלימלך מליזענסק ז"ע שנולד בוורשא, ולאחר מכן התגורר בעיירה 'שדליץ' וכונה בשם: ר' יוסף שדליצר.
ר' יוסף עלה לארץ ישראל, ואף סלל לאחרים דרך לעלות מפולניה, תוך שהוא נעזר בגיסו הנודע ר' יצחק גרשטנקורן - ממיסדי העיר 'בני ברק' ומראשיה, וכך הציל רבים מכבשוני האש. רבי יוסף שהתגורר בעיר חותנו 'שדליץ' - שם התגוררו עוד מחסידי ברסלב, יהודים תמימים וישירים שדברי רבינו נר לרגליהם - היה מגיע מזמן לזמן לוורשה' עיר מולדתו, כדי להתחדש בעבודת ה' - במחיצת החסידים הרבים והמשפיעים שהתגוררו בעיר הביירה וורשא.
פעם אחת בכניסה למקוה בוורשה לפני תפילת וותיקין, הבחין ביהודי נמוך - קומה, העומד ומוחה כף אל כף ואומר בינו לעצמו: "בסוף ישאלו אותי, האם יהיה לי מה לענות?" וכך חזר ואמר שוב: "האם יהיה לי מה לענות"?! הוא לא ידע מיהו יהודי זה, ולאחר שבירר אודותיו, נאמר לו, כי זה לא אחר ממרן ה"חפץ חיים" זצוק"ל, שהיה ידוע בחשבון נפשו.
ור' יוסף ערליך בספרו זאת הוסיף: כי כל אימת שהחפץ חיים הגיע לוורשה, נוהג היה להתפלל שחרית בבית הכנסת ברסלב, משום ששם היה המקום היחידי בעיר בו מתפללים עם ה'נץ החמה'. יש לציין שגם החסיד רבי הירש לייב ליפל היה מצוין עובדא זו על תפילתו של החפץ חיים ב'נץ'.

"אז ישיר משה ובני ישראל" (שמות ט"ו א)

נגן אתה - זינג דיא - אמרתו של מוהר"ת ב"שבת שירה"

כך מספר וכותב החסיד המופלא הרה"ק רבי אברהם ב"ר נחמן על אביו הגדול רבי נחמן מטולשין - תלמידו הגדול והמובהק של מוהר"ת ז"ע:
מדי עסקי לכתוב ולהודיע לדורות חשיבות ועולות אבי זכרונו-לברכה, הנני הודיע מה שזכה פעם אחת לבילוי שבת-קדש פרשת בשלח שנקרא "שבת שירה", שנתחבר אז עם מוהר"ת בנסיעתו לליפיוועץ, ולילך אתו שם על שמחת 'בן זכר' - בבית איש אחד שהיה לו היכרות עם מוהר"ת. ונמצא אז בזאת הבית "חזן" אחד, אשר מוהר"ת ביקש מזה החזן לנגן לכבוד שמחת שבת. וזה החזן... לא רצה בשום אופן לנגן.
ענה ואמר מוהר"ת לאבי: "נגן אתה", "זינג דיא". והתחיל אבי לנגן ולשורר את השירה בנעימה נפלאה לכל אוזן השומע. ומוהר"ת אמר לו אחר-כך: לא ידעת כלל, הלא יש ביכולתך לנגן... והרב מטשערין זכרונו-לברכה אמר פעם אחת, ששמע מאנשים בקביאים באבי בימי חרותו, שבאמת לא היה לו כלל בתחילת ימיו קול נגינה נפלאה כזו, ובאז והלאה התחיל לנגן לפני מוהר"ת בסעודות שבת-קדש שבת-קדומה. ולפני העמוד נתנייא מוהר"ת להעמידו, יען אשר ידע שברוב תבערת לבבו והרגשו בדיבורי התפלה, ובתוספת אימתא דציבורא, יכול להגביה את קולו עד שיחיה ניזוק חס ושלום ב'היראה' כמו שנזדמן לפעמים בין החזנים.
אף-על-פי-כן, אחת פטירת מוהר"ת נתעוררו אנשי-שלומנו להעמידו לפני העמוד בראש-השנה יום-הכפורים, והתעוררותו הציבור מפילתו-קשה וכבד לבאר בכתב. והגביר רבי אבא מטשערין, הוכיח פעם אחת לחתנו אברהם יבין, אשר לא נסע לאומן על ראש-השנה, ואמר לו: שאם לא היינו זוכים באומן רק לשמוע תפילת רבי נחמן שבמוסף ראש-השנה, גם-כן כדאי לנסוע. וכל אנשי אומן... היו נבהלים ומשתוממים בשמעם את נגינתו ותפלתו. (ע"פ ספר אש תמיד תוקד).

ניגונו ושירתו של החסיד רבי בן ציון אפרט

היה זה החסיד הנודע רבי בן ציון אפרט שמאורעות רבים ורעים ראה במשך ימי חייו, בשנות השואה האיומה איבד את אשתו ובנו רבי פנחס ה"ד, ולא השאיר אחריו צאצאים. רבי פנחס היה גאון מופלג ועצום - מתלמידיו של הגאון רבי אלחנן וסרמאן זצ"ל, חיבר ספר חידושי סוגיות "גבעת פנחס" שאביו הדפיס והפיץ לאחר המלחמה.
לאחר שאיבד את משפחתו במלחמה ברח לרוסיה כדי להציל את חייו, אך גם שם עבר שבעה מדורי גיהינום. אסף על פניו את המעלה והושלך לבית האסורים על לא עוול בכפיו, שם סבל סבל רב בשל הרעב והקור. אך ער פה כי לא נפל ברוחו ונשאר תקיף בדעתו, בכל פעם היה מתחזק ומשמח את עצמו בניגון ובשירה.
בנדודיו הרבים ברוסיה למד לשיר ברוסית, וכן למד את ריקוד הקזאצ'וק (ריקוד רוסי אופייני). ריקוד קופצני ומשמח שתאם לרוחו. מפעם לפעם היה יוצא במחול, מרים רגליו ומוחה כפיים. בשירים ובריקודים הללו היה משמח את נפשו ומפיג צערו הרב, וצערם של כל סובביו.
כאשר באה המלחמה באיופה לקיצה, הגיע למחנות הפליטים בגרמניה, וגם שם המשיך לעודד לחזק, לקרב והעיקר לשמח, למרות יליו שבור ורוצץ לאחר כל התלאות המזעזעות שעבר.
וכה סיפר, על ליל הסדר שערך במחנה עד השעות המאוחרות של הלילה, ובסיום יצאו בריקודים ובמחולות, ולקול ההמולה התאספו רבים מהמחנה, שהצטרפו לשמחה ולריקודים.
גם סתם כך באמצע היום, ללא שום סיבה מיוחדת היה יוצא במחולות ובריקודים נלהבים במחנה - ומפיח רוח חיים באחיו המדוכאים, שמאוד אהבהו בראותם איש שמח ומשמח.
והיה ר' לוי יצחק בנדר מספר: שגם הרה"ק רבי אברהם ב"ר נחמן אהב מאוד רבי בן ציון, וגילה לו קרבה יתירה, כי הוא אהב מאוד אנשים שמחים ומלאים חיות.

החזיק בשבועה כבר מובא בדבר חז"ל גודל הזהירות והחזיק שצריכים לכן, שיש להיזהר משבועה אפילו על דבר אמת. וכדבריהם (גדלים כב): "אלף עיירות היו לו לינאי המלך, וכולם נחרבו מפני שהיו נשבעים שבועות אפילו על אמת ומקיימים שבועותיהם". וב'שיח שרפי קודש' (א תקיב) שעל אף שרבינו היה רגיל בנדרים, ציווה את אנשיו בזהירות מלעשות נדרים גם לדבר מצוה.
וכפל לשון ב'פקד פקדתי' על גאולת מצרים שנצרך לחיזוק מיוחד, שבאה טיפים טיפים, וכדברי חז"ל (ילקוט ישעי' תק"ז) "כגואל הראשון כך גואל האחרון, מה גואל הראשון נגלה להם וחזר וניכסה מהם כך גואל האחרון".

וכן הוא בפקידת גאולתנו מגלותנו האחרון והקשה, שגם באה אט אט וצריכים חיזוק מיוחד ע"כ. ובמדרש 'שוחר טוב' (תהלים י"ח): "כתוב אחד אומר: 'מגדיל' ואחד אומר: 'מגדול', אר"י לפי שאין הגאולה של אומה זו באה בבת אחת, אלא קימעה קימעה, ומהו מגדיל? שהיא מתגדלת והולכת לפני ישראל, לפי שהן עכשיו בצרה גדולה ואם תבא גאולה בבת אחת אין יכולין לסבול, לכן משולה הגאולה לשחר".
והם חיזוק לכל אחד בגאולתו הפרטית - 'קרבה אל נפשי גאלה', שצריכים חיזוק מיוחד בכך, ב'פקד פקדתי', וכפי שהתבטא מוהר"ת שהצדיקים זכו למדרגתם בכוח החיזוק שהתחזקו בכל זמן ועת.

"וה' הלך לפנינו יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה" (י"ג כ"א)

רמז על לימוד תורה יומם ולילה. 'וה' הלך לפנינו' - קאי על התורה מתנתו של הש"ת - שקב"ה ואוריאתא חד הוא, ומלושב בו רצונו ית' (עיין ילק'מ נ"ו). גם מלשון: 'הוי גולה למקום תורה' (אבות ד יח).
יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך - תורתינו הק' אשר מלמדנו: את הדרך אשר ילך בה, ו'דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום'. ומלווה את האדם בחייו ולאחר מותו וכמובא בחז"ל. 'להאיר להם' - התורה שנקראת 'אור' - 'תורה אור'. וזה: 'ללכת יומם ולילה' לימוד תורתנו הק' ביום ובלילה. וזהו גם המשכו של הכתוב: "לא ימיש..." ע"ד הנאמר בדברי תורתנו: "לא ימושו מפיק ומפי זרעך".

ובליק'מ (תורה ק"א) שעל התורה זוכין לאנפין נהירין וניצולים משעבודת הע' לשון של העכ"ל, וזה היה כאן בעמודי ענן ואש שהגנו על עם ישראל.

וגם ב'קבלת התורה' היה 'ענף': 'בעמוד ענן ידבר אליהם'. ראש"י: 'זהו סיני עשן כולו מפני אשר יד עליו ה' באש'. 'והלא כל דברי כאש'.

"וישאו בני ישראל את עיניהם... וייראו מאד, ויצעקו בני ישראל אל ה'" (י"ד ז)

ענין עבודת התפילה. א. ההכנה לתפילה ולהיפרש מהבלי העולם, וזה: **וישאו בני את עיניהם** - להרים את העיניים מראיית העולם, ובליק'מ (נ"ה): "בשעת התפילה האדם עומד בהיכל המלך, ואז צריך לבטל עצמו מכל וכל, ושלאל לראות שום דבר אלא את המלך לבדו יתברך". וכפי שרבינו אמר לאחד: האם הסתכלת היום על השמים? ב. **וייראו מאוד** - היראה בשעת התפילה, וכדברי חז"ל (ברכות כח): "וכשאתה מתפלל דע לפני מי אתה מתפלל" וכמבואר בדברי הרמח"ל (חלקי החסידות ט"ט): "שהוא עומד ממש לפני הבורא ית"ש". ג. יצעקו אל ה'" - התפילה בעצמה.

"ויוחנו בריפדים ואין מים לשתות העם" (יז א)

בדבריהם (בכורות ה) - רפיון ידים מהתורה. ואפשר לדייק, על הוספה של תיבת "לשתות", ע"ד הנאמר על התורה: "הוי כל צמא לכו למים", ענין של צימאון לתורה וזהו בכאן "לשתות".

זְרִית רְאִיָּה <<

בל ניבהל מהירידות הנקרות בדרכנו - אפשר למצוא שם חיות נעזרים ונעימות...

מן ספאר ההא לשיי הקדדים | היד הסגורה והחתומה

לְדִים קְדִים הטו הקשיבו משל זה שמעורר אותנו לבל להתפתות אחר הציץ הרע. וְכָךְ נִשָּׂא בַּנּוֹן נַחֲמָן מִבְּרַסְלָב אֶת מְשֻׁלוֹ: מִתְהַלֵּךְ לוֹ אֶדָם בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְיֹדוּ סִגְוִיָּה וְחַתּוּמָה. לְכֻלָּם הוּא אֹמֵר: הַבִּטּוֹ וְרֹאֵוּ מָה יֵשׁ לִי בְּיַד הַסִּגְוִיָּה וְהַקְּמוּצָה, כְּדָאִי לְכֻם לְקַבֵּל אֶת. אֲנָשִׁים רַבִּים מִתְגָּרִים מְאֹד מִהַקְּרָתוֹ זֶה, הֵם חֲפָצִים לְדַעַת מָה יֵשׁ לוֹ בְּיָדוֹ, וְעוֹד יוֹתֵר רֹצִים לְהַנּוֹת מִהַמְטָמוֹן שֶׁהוּא מְחַבֵּא בְּיָדוֹ הַקְּמוּצָה - וּמְסַתֵּיר אֶת מַעֲיָנֵי כָלָם. וְכֵן עֹבֵר זָמַן בֵּן - וְאֶדָם זֶה מַצְלִיחַ לְגָרוֹת אֶת הָאֲנָשִׁים עִם יָדוֹ הַסִּגְוִיָּה מְבַלֵּי שִׁנְיָה אֶת סוּדָה. וְהַנֶּה, בְּחַלוֹף הַיָּמִים וּפְתַח הַיּוֹם הוּא יָדוֹ, וְאָהָה! רִיקְנִית הַיָּא יָדוֹ, אִין שֵׁם כְּלוֹם - הַבֵּל וְאֵוִיר. שׁוֹחֵק הוּא לְבְרִיּוֹת - שְׁכָל כְּךָ בְּרָפּוֹ אֲחֵרֵיוּ בְּחַשְׁבֶּה שֵׁישׁ לוֹ "מְצִיאוֹת" וְ"אוֹצְרוֹת" וְלֹאֲבָזְתֶּם הַרְבֵּה רָאוּ אֶת הַיָּד הַרִיקְנִית, שֶׁאִין בָּהּ כְּלוֹם. כְּךָ אֹמֵר רַבֵּנוּ זֶה דְרָךְ הַיָּצֵר הַרַע, הוּא מְגַרָה אֶת הָאֲנָשִׁים כְּפֹאֵלוֹ יֵשׁ לוֹ מִשָּׂהוּ לְתַת לָנוּ, אֲנָשִׁים רָצִים וְרוֹדְפִים אֲחֵרֵים, חֲפָצִים הֵם לְקַבֵּל אֶת הַמְטָמוֹן כְּפֹאֵלוֹ יֵשׁ לוֹ עֲבֹרָנוּ. אֶךְ כְּשֶׁקָּרְבִים יָמֵי הָאָדָם, בָּהּ הַעוֹלָם, וּפְתַח הַיּוֹם הוּא אֶת יָדוֹ וּמְרָאָה שְׁבַעֲצָם אִין לוֹ כְּלוֹם. שׁוּם דְּבָר לֹא יִשָּׂאֵר מִפְתִּיּוֹ הַרְבִּים. וְעַד וְנִבְּיָן זֹאת, וְנִבְּרַח לֵךְ בְּדַרְשֵׁי נְצִיחִים שִׁשָּׂאֵר לָנוּ לְעַד וְלָנְצַח.